

תג פסח

מתוך ספר לקוטי הלכות אור לארבעה עשר

עקר בדיקת החמץ ובעורו הוא, שצריכין לבער כל הספרות הזרות הנמשכין מבחינת חכמת הטבע, ולידע בידיעה שלמה שהכל מתנהג רק בהשגחה לבר, ועל-ידיה מתבטלין כל הגליות וכל החשבות, כי כשנתגלה השגחתו יתברך בעולם אזי אין שום חשך כלל, כי עקר האור הוא השם יתברך, ואזי לילה ביום יאיר, כמו שהיה לעתיד, בחינת "ויהי לעת ערב ויהי אור". ועל-פני הלילה של בדיקת חמץ, בטול הטבע, קרא התנא "אור לארבעה עשר" אור דיקא (הלכות נטילת-ידיים שחרית ב', אות ח' לפי אוצר היראה - פסח ספירה, אות ב').

אמונת ההשגחה

על-ידי שגוהרין מחמץ שבעת ימים ואוכלין מצה, על-ידיה נתגלה הדעת של אמונת ההשגחה, עד שיודעין באמת שגם הטבע בעצמה שהוא בחינת חמץ מתנהגת רק בהשגחתו יתברך לבר, כי השם יתברך ברא הכל ומנהיג ברצונו את הכל, ועל-פני אחר-כך התר לאכל חמץ גם-כן (הלכות נטילת-ידיים שחרית ב', אות י"ב לפי אוצר היראה - פסח ספירה, אות ג').

קריעת ים-סוף

עקר מפלת מצרים היה בשעת קריעת ים-סוף, כי אז האיר השם יתברך השגחתו עלינו באור והתגלות גדול מאד, עד שכל הסטרא-אחרא שאחזתה מבחינת הטבע נכנע ונתבטל מאד, וכלם נבהלו אז, כמו שנאמר: "אז נבהלו אלופי אדום וכו'". כי קריעת ים-סוף הוא בשני בחינות: שנבקע ים החכמה שלמעלה ונתגלה הדעת שהוא בחינת השגחה, כי זה עקר הדעת, ועל-ידיה בעצמו נבקע הים שלמטה, וכל הרשעים והסטרא-אחרא שהם פים נגרש, כלם נבקעו ונשברו ונתבטלו, וישראל עברו בתוך הים ביבשה, וכל זה על-ידי התגלות אור השגחתו, ואז נתגלה שבאמת גם הטבע בעצמה היא גם-כן השגחה. ועל-פני אחר שביעי של פסח וקריעת ים-סוף התר החמץ (הלכות נטילת-ידיים שחרית ב', אות י"ג לפי אוצר היראה - פסח ספירה, אות ד').

טהרת המחשבה

עקר הטהרה מזהמת מצרים הוא לטהר עצמנו מפגם הברית, שהוא פגם הדעת. ועקר הטהרה מפגם הברית הוא על-ידי טהרת המחשבה, לשמר את

השבת fe רבי נחמן אמרסלבי

לזכרון נצח מוריגו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

סיפור השבוע

חיי מוהר"ן עבודת השם, קצ"ח

ע"אמר משל לענין אנשים הידועים הנכנסים אצלו שהם חכמים בעיניהם, וספרו לפניו כמה מעשיות של שטות הנמצאים בספריהם, אמר בקרוב יכלה אצלם הכל כי קל ומדה לא יהיה להם מה לספר.

ע"אמר משל נאה מה שמספרים מאחד שפגע בו גזלן ורצה לגזלו ושאל אותו הגזלן יש לך מעות השיב יש לי בנדאי אתן לך כל הממון בשביל נפשי וגזל אותו הגזלן אחר-כך אמר זה הנגזל אל הגזלן איך אבוא...

(ההמשך מעבר לדף)

עצמו מעתה על-כל-פנים לבל תצא מחשבתו אל החוץ, ואפלו אם כבר יצאה, חס ושלום, אף-על-פי-כן בידו להטותה בכל פעם לדרך הישר על-ידי שיחשב מחשבה אחרת לטובה, ואז ממילא תדחה מחשבתו החיצונה וכל ההרהורים, כי אי אפשר שיהיו שני מחשבות ביחד בשום אופן.

וצריכין לזכר זאת היטב בכל פעם ולזהר מזה מאד מתחלת היום עד סופו, לבלי להתחיל להניח לכנס מחשבה רעה במחו חס-ושלום, ואם כבר נכנסה חס-ושלום, ידחה אותה כגיל, כי המחשבה היא בבחינת עמר ומדה, שאין שני מחשבות יכולין לכנס בפעם אחד. וזה כל ענין מצות ספירת העמר, כמבאר בפנים (הלכות תפילין ו', אות ל"ב לפי אוצר היראה - פסח ספירה, אות י').

וגם צדה לא

עשו להם

מצה הוא בחינת מן, בחינת השגחה, כי נאפית בחפזון, בלי רבוי תחבולות להחמיץ ולהטעים העסה, שזה בחינת בטחון בהשגחתו יתברך לבר בלי שום עסק ומלאכה, בחינת "וגם צדה לא עשו להם". אבל חמץ הוא בחינת טבע, בחינת השתדלות אחר הפרנסה על-ידי מלאכה ועסק, ומשם אחיזת הסטרא-אחרא של תאות ממון, עד שבאים לידי גזל ועשק על-ידי רבוי תאות ממון, שזה בחינת חמץ, בחינת "מכף מעול וחומץ". ועקר אחיזת הטבע, בחינת חמץ, הוא מדינים, פי'דוע.

אבל כשממתיקים הדינים בשלמות, אזי מתהפך מדת הדין לרחמים, ואז נכלל הטבע בהשגחה, כי זוכין לאמונה שלמה, שגם הנהגת הטבע היא רק בהשגחתו יתברך, וכל הפרנסה והממון נמשך להאדם רק בהשגחתו יתברך, "כי לא ממוצא וממערב וכו'", ומה שצריכין איזה עסק והשתדלות, זהו מדרכי נפלאותיו יתברך שאי אפשר להבין. כי השם יתברך שברא את כל העולם מאין ליש, הוא יכול להצמיח וגלגל התבואה ואילנות בלי

התפילה היא שער, שדרך שם נכנסין לה' יתברך, ומשם מכירין אותו

כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (קל"מ ב"ס)

טוב להגיד ולשיר נ נח נחמן מאומן לזכות לכל הישועות

לראות באב"י הנחל

= עבודת-השם (חלק ט) =

... אַחַד אָמַר פֻּעַם תְּהִלִּים בְּמַחְצַת ר' יִשְׂרָאֵל, וְר' יִשְׂרָאֵל אָמַר לוֹ שֵׁשׁ הֶרְבֵּה בְּתֵי כְּנִסְיוֹת בְּשִׁבִיל לְהַגִּיד תְּהִלִּים (וְלֹא דוֹקָא בְּיִשְׁבִּיבָה). (כ' תמוז תשנ"ד)

אַחַד אָמַר לר' יִשְׂרָאֵל בְּשַׁבּוּעוֹת שֵׁשׁ עֲנִין לְהַגִּיד הַיּוֹם פֻּעַמִּים תְּהִלִּים כְּמוֹבָא, אָבֵל ר' יִשְׂרָאֵל אָמַר לוֹ: "הֲלוֹאֵי שְׁנַיִד תְּהִלִּים", וְלֹא רָצָה לְהִסְפִּים עַל סֵךְ מְזֻמְרִים מְסִים, רַק אָמַר שְׂטוֹב לְהַגִּיד תְּהִלִּים כָּל אֶחָד לְפִי בְּלִי וּיְכַלְתוּ, וְהָיָה נִרְאָה שְׁמֵרְמוֹ לֹא לְהַתְּלֵהב יוֹתֵר מִהַמְּדָה בְּעִבּוּדֵי-הַשֵּׁם, רַק בְּמִדָּה וּבְנִחָת. (שַׁבּוּעוֹת תַּשְׁנ"ב - בֵּיתֵר)

בַּחוּר יִשְׁיבָה הִגִּיעַ אֵלָיו פֻּעַם וְאָמַר לוֹ שְׂמֵצָא חֶדֶר לְהַשְׁכֵּרָה בְּזוּל, שָׂאל אוֹתוֹ ר' יִשְׂרָאֵל: "מִדּוּעַ? אֵין מְקוֹם בְּפִנְיֵמֵיךָ?" וְהָלָה הִשִּׁיב שְׂרוּצָה חֶדֶר מִיְחָד (כְּמוֹבָא בְּשִׁיחוֹת הַר"ן רַעַד-עֵרָה), וְר' יִשְׂרָאֵל אָמַר: "אַה, חֶדֶר מִיְחָדוֹ", כְּמֵרְמוֹ שֶׁהַבַּחוּר רוּצָה לְלַכֵּת בְּגִדּוּלוֹת.

אוֹתוֹ בַּחוּר גַּם שָׂאל אִם צָרִיךְ לְלַכֵּת לְכַתֵּל דוֹקָא בְּאוֹטוֹבוֹס, וְר' יִשְׂרָאֵל הִשִּׁיב שְׂאִפְשֵׁר לְלַכֵּת בְּרִגְלֵי אָבֵל בְּמְקוֹם שְׂכֵלֵם עוֹבְרִים (לְהַזְהֵר מִסַּפְנָה). וְהָיָה נִרְאָה שְׂגַם מֵרְמוֹ שְׂצָרִיךְ לְשֹׁמֵר שְׂלֵא לְכַזֵּב מִמּוֹנֵי בַּחֲנָם, שְׁזָה גַם מִנִּיעָה לְעִבּוּדֵי-הַשֵּׁם. (סוֹף אֵייר תַּשְׁנ"א - הַר נוֹף)

סְמוּךְ לְסִכּוֹת אֶחָד הִגִּיעַ אֵלָיו וְקָבֵל, שֶׁבַחַר לוֹלֵב וְהִדַּס בְּמִשְׁךְ שְׁעוֹת אֶרְכּוֹת עַל-מִנֵּת שִׁיבָה כְּשֶׁר וּמִהֲרָה, הוֹכִיחַ אוֹתוֹ ר' יִשְׂרָאֵל וְאָמַר: "לְמָה לְהַפְסִיד הַזְּמַן הַקָּיֵץ? עֲכָשׁוּ יֵשׁ הַכֵּל בְּהַכְּשֵׁר הַרְבָּנִים". (תַּשְׁרִי תַּשְׁנ"ב - ג. שְׂאוּל)

הַשִּׁיב לְאַחַד, שֶׁהוּא חוֹשֵׁב שְׂאִפְשֵׁר לְהַקְלֵל לְהַגִּיד תְּהִלִּים בְּלִילָה (מֵאַחֵר שְׁזָה מִסְגַּל לְתַשׁוּבָה). וְנִשְׁמַע פֻּעַם שְׂאִמֵּר, שְׂמִי שְׂלֵא הַסְפִּיק לְהַגִּיד תְּקוּן הַכֵּלִי בַּיּוֹם, יְכוּל לְהַשְׁלִים עַד חֻצוֹת לִילָה.

ספירה ושבעות א-ב

עַל-יְדֵי הַתְּחַזְקוֹת בְּשִׁמְחָה בַּיּוֹם הַפּוֹרִים בְּמַחְיֵאת כְּפִים וּבְרַקוּדִים, עַל יְדֵי זֶה זוֹכִים לְקִים מְצוֹת סְפִירַת הָעֵמֶר בְּשִׁלְמוֹת, וְעַל יְדֵי זֶה זוֹכִים לְקַבְּלַת הַתּוֹרָה בְּנִגְלָה וּבְנִסְתֵּר. הַיּוֹם, הַזֶּה בְּקִיּוֹם הַמְּצוֹת הַמְּבַאֲרוֹת הַמְּפִרְשׁוֹת בְּתוֹרָה, הֵן בְּהִכְנַת הַדְּעוֹת הָאֱמִתִּיּוֹת הַמְּרַמְזוֹת וְאֵינָן מְפִרְשׁוֹת בְּתוֹרָה.

כָּל מָה שְׂאִנְשִׁים מְדַבְּרִים בַּיּוֹם הַסְפִירָה, אֵינָם מְדַבְּרִים רַק מֵעֲנִין סְפִירַת הַיּוֹם, וְהָאֵדָם הַמְּבִין, הַיּוֹם מִי שֶׁהוּא יוֹדֵעַ וּמְבִין אֱמִתִּי בְּסוּדוֹת הַתּוֹרָה וּבַחֲכָמַת הַקְּבָלָה וְהוּא יוֹדֵעַ בְּאֱמַת מָה מְרַמְזוֹת סְפִירָה שֶׁל כָּל יוֹם, כְּאִשֶׁר יִקְשִׁיב בְּשִׁלְמוֹת, יִשְׁמַע שְׂמֻדְבָּרִים רַק מֵעֲנִין הַסְפִירָה שֶׁל אוֹתוֹ יוֹם.

רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְכַנִּי נָא, בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, לְקִים מְצוֹת סְפִירַת הָעֵמֶר בְּקִדְשָׁה וּבְטִהָרָה, וּבְלֵב טוֹב וּבְשִׁמְחָה גְּדוּלָה, עִם כָּל פְּרִטְיָה וְרַקְדּוּקִיָּה וּכְנוּנְתִיָּה וְתִרְיָג מְצוֹת הַתְּלִימִים בָּהּ, וְעַל יְדֵי זֶה נִזְכָּה לְהַכְנִיעַ וּלְשַׁבֵּר וְלַעֲקוֹר וּלְבַטֵּל אֶת-לַפֶּת הַמֵּן עַמְלָק מִן הָעוֹלָם. (לְקוּטֵי תַּפִּילוֹת א' - מִתּוֹךְ תַּפִּילוֹת י')

ספירה ושבעות א

מִי יְמֵי הַסְפִירָה הֵם כְּנֶגֶד מִיט שְׂעִירֵי תְּשׁוּבָה, שֶׁהֵם כְּנֶגֶד מִיט אוֹתוֹת שְׂבִשְׂמוֹת הַשְּׂבָטִים, שְׂעַל-יְדֵי אֵלוֹ הַאוֹתוֹת וְהַשְּׂעִרִים אֲנוּ צָרִיכִין לְשׁוּב בְּתְּשׁוּבָה אֵלָיו יְתִבְרַךְ.

סיפור השבוע

(המשך הסיפור)

... אֵיךְ אָבוֹא לְבֵיתִי בְּלִי מְמוֹן, כִּי הֵייתִי נֶעַ וְנָד מִבֵּיתִי כְּלַכְךָ זְמַן וְעַתָּה אֵיךְ אָבוֹא רִיקִם לְבֵיתִי בְּכֵן אֲנִי מִבְּקַשׁ מִמֶּךָ שֶׁתְּהִיָּה מוֹרָה בְּקִנָּה שְׂרָפָה שְׁלֹךְ אֶת הַכּוּבֵעַ שְׂלִי כְּדֵי שִׁיבָה נִכְר שְׂפָנֵעַ בִּי גִזְלוֹן. וְכֵן עֲשֵׂה הַגִּזְלוֹן.

אֲחֶר-כֵּךְ בְּקַשׁ מִמֶּנּוּ עוֹד שִׁיבָה בְּאִיָּה מְקוֹמוֹת אַחֲרִים בְּסוֹף הַשִּׁיב הַגִּזְלוֹן אֵין לִי עוֹד פִּילוּוִיר [אַבְק שְׂרָפָה-פְּצָצָה] וְאִז כְּשֶׁהִשִּׁיב שְׂאֵין לוֹ עוֹד פִּילוּוִיר עֲנָה הַנְּגוּל עֲתָה שְׂאֵין לְךָ עוֹד פִּילוּוִיר בּוֹא לְכָאן, וְתַפְּס אוֹתוֹ בְּעַרְפוֹ וְקִרָא לְסִיעֵתוֹ וְהַתְּגַבֵּר עַל הַגִּזְלוֹן וְנִצְחוֹ.

וְהַנְּמַשֵּׁל מוֹכֵן לְהַשׁוּמְעִים שְׂעַמְדוֹ בְּאוֹתוֹ הַמְּעַמְד כְּשִׁפְסַר זֹאת:

טְמֹאוֹתֵינוּ, לְבַעַר מְקַרְבָּנוּ כָּל מִינֵי טְמֹאוֹת הַהֵמוֹת שֶׁנִּדְבַק בָּנוּ עַל-יְדֵי מַעֲשֵׂינוּ הַרְעִים.

רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, הוֹשִׁיעֵנוּ בְּכָל מִינֵי יִשׁוּעוֹת. כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ הַכֵּחַ שֶׁל כָּל מְצוּהָ וּמְצוּהָ, כְּמָה גְּדוֹל כְּחַה לְהוֹצִיא אוֹתָנוּ מִמְּקוֹמוֹת שְׁנַפְלָנוּ לְשֵׁם בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים וּלְקַרְבָּנוּ אֵלֶיךָ, וּבְפִרְט מְצוּהָ הַזֹּאת שֶׁל סְפִירַת הָעֵמֶר, שֶׁהִיא הַכְּנָה לְקַבְּלַת הַתּוֹרָה, שֶׁהִיא תְּחִלַּת הַתְּקַרְבוֹת יִשְׂרָאֵל לְאַבְיָהֵם שְׂבִשְׂמִים, אֲשֶׁר נָתַתְּ לָנוּ מְצוּהָ הַקְּדוּשָׁה הַזֹּאת כְּדֵי לְצַאת מִמִּיט שְׂעִירֵי טְמֵאָה וּלְכַנּוֹס לְמִיט שְׂעִירֵי הַקְּדוּשָׁה. וְכַנִּי בְּמְקוֹם שְׂאֵין שֵׁם עֲכָשׁוּ, שְׂאִפְשֵׁר לְקִים מְצוּהָ הַזֹּאת בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת הַאִפְשָׁרִי לְאִישׁ כְּעַרְכִּי לְקִים מְצוּהָ הַזֹּאת.

וְאַתָּה תַּמְלֵא רַחֲמִים עָלַי, וְתַעֲזֹרְנִי וְתוֹשִׁיעֵנִי עַל-יְדֵיךָ, וְתוֹצִיאֵנִי מִהַרָּה מִטְּמֵאָה לְטִהָרָה, מֵחַל לְקִדּוֹשׁ, מִיְגוֹן לְשִׁמְחָה, מִשְׂעִבּוֹד לְגִאֲלָה, וּמֵאֲפֵלָה לְאוֹר גְּדוֹל. עַד אֲשֶׁר נִזְכָּה בְּחַג הַשְּׂבִיבוֹת הַקְּדוֹשׁ, בַּיּוֹם הַחֲמִשִּׁים, שְׂאֵתָה תְּשׁוּב אֵלָינוּ וְתַפְתַּח לָנוּ שְׂעַר הַחֲמִשִּׁים הַקְּדוֹשׁ, וְתַשְׁפִּיעַ עָלֵינוּ רַחֲמִים גְּדוּלִים וְהִסְדַּ עָלֵינוּ מִשָּׁם, בְּאִפְן שְׁנוֹכַח לְתַקֵּן הַכֵּל וּלְשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאֱמַת תְּמִיד: (לְקוּטֵי תַּפִּילוֹת ב' - מִתּוֹךְ תַּפִּילוֹת, ל"ו)

